Cupa de şampanie

de Adina Dabija

Mâini, zeci, sute de mâini. Groase sau delicate, se întind cu poftă după paharul cu vin de întâmpinare. Toate cred că paharul meu li se cuvine. Bineînţeles că au dreptul să creadă asta, nu sunt decât o fată, una din cele douăzeci care lucrează astă-seară pentru recepţie. Domnul Labreque ne supravegheză surâsul, ţinuta. E o seară importantă pentru teatru, dacă organizarea va avea succes, sala va semna un contract pe câteva săptămâni cu o firma de PR. Pantofii mei surâd, bine lustruiţi, covorului. Covorul merita din plin un surâs în acestă zi de iarnă, pentru că e roşu. Chiar şi picioarele mele, pe care ciorapii de mătase obligatorii stau bine mulaţi, surâd. Își surâd lor înselor, și ele merită un surâs, întotdeuna. Mâinile se întind cu obrăznicie. Chiar şi cele delicate, nervoase nu fac decât să apuce şi să ducă la gură. Mâinile cresc cu înfrigurare din stomac, intră în sală şi se reped la vin, paharele dispar unul după altul din tava mea și asta mă obligă să fac drumuri dese la bar, unde băieţii fac jonglerii ca să existe cel puţin un rând de tăvi pregătit dinainte. Dopurile de la vinul alb nu vor să iasă, au un filet tâmpit. Stomacele înaintează încet spre platourile vesele cu mâncare, strident împodobite cu struguri şi fructe exotice pentru mariajul cu vinul. Ananas lângă porc. Nu se mai termină mâinile. Tava se duce pe mâna dreaptă. Stânga trebuie să fie întotdeauna liberă pentru a indica direcţia toaletelor, a sălii de spectacol sau a ieşirii de urgenţă. Pe tăvi se așează trei pahare de vin alb şi patru de vin roşu, dar mâinile din jur nu ţin cont de acest echilibru fragil, deseori sunt nevoită să pun şi celalaltă mână pe tavă, aşa că să nu mă întrebe nimeni nimic. Deodată o voce : « Ce vin este acesta? » Pentru prima oară îmi ridic privirea de la echilibristica obligatorie în aceasta îmbulzeală. Tipul a înnebunit? E vinul meu, nu e clar? Uite, i-l ofer. « Castelli Romani, domnule ». Îi surâd. Ce și-ar putea dori mai mult? O secundă, pe fereastră, soarele apunând în spatele lui. « Sampanie nu aveţi? », continuă tipul fără să se atingă de tava mea, în care au rămas două pahare stinghere în echilibru instabil. « Nu, domnule », îi răspund eu cu mândrie şi trec mai departe spre mâinile noi

care tocmai intră. Sunt umilită. I-am oferit acel pahar cu cea mai profesionistă atitudine de chelneriță. Olivier mă loveste din greşeală, se întoarcea şi el la bar să schimbe tava. « Ce îmbulzeală ! », se scuză el. Olivier e băiatul de la bar. Când cară tava cu cuburi de gheață din bucatarie în bar se oprește întotdeauna și mă lasă să iau un cub. « Vino să-ți arăt ceva », îmi spune. Mergem spre culoarul dinspre toalete. Mulţimea înfulecă în spatele nostru. « Uite », învârte tava pe un singur deget, pe mijlociu. « Pot și cu pahare », îmi spune. Încerc și eu, dar tava cade. Ne întoarcem la bar. « Sampanie nu avem? », îl întreb eu. « Cinci dolari paharul », îmi aruncă el grăbit. « Uite, îți cumpăr un pahar ». « Ai înnebunit? » Pun cupa de șampanie pe tavă și pornesc în căutarea acelei voci. Vocea avea și un chip, păi să vedem… era brunet? Câţi ani să-i fi dat? Înaintez printre mirosuri. Pentru prima oară privesc feţele de deasupra burţilor. Nu-mi amintesc cum arăta tipul. De altfel, ce prostie, în mod sigur făcea pe deşteptul. Dau nas în nas cu domnul Labreque. « Unde ţi-e vinul? », mă întreabă. « Repede, nu pierde timpul cu un singur pahar». În drum spre bar salvez cu greu viața paharului de șampanie. « Pune asta deoparte », îl rog pe Olivier. Iau o tavă și despic iarăși mulţimea. « Roșu, în sfârșit roșu », exclamă o doamnă şi îmi smulge cu vinovăţie două pahare. Tin tava cu ambele mâini şi le torn vinul direct în priviri. Cineva mă calcă pe vârful pantofului şi îmi vars puţin pe manşetă. « Scuzaţi », spune, și scoate un şerveţel. « Nu face nimic », îi surâd eu. Tipul mă șterge și bea șervețelul. « Încă un pahar de vin? » Înaintez printre fețe. Unele mai mestecă. Aș vrea să scap de vin, începe să mă doară dreapta. Dar, dincolo de asta, aş vrea ca mâinile să se mai întindă, să mai ceară. « Pot să schimb paharul? », mă întreabă un tip zâmbind vinului neînceput. Își lasă paharul gol pe tava mea şi ia unul plin. Asta nu-mi place deloc. « Ce facem cu paharele goale? N-aţi putea să ne scăpaţi de ele? » Trei doamne, un decolteu și un spate dezgolit, cinci pahare goale cu urme de ruj pe ele stau acum pe tava mea, care îmi scapă instantaneu din mâini. Doamnele se rostogolesc pe jos de râs. Domnul Labreque își face loc prin mulţime. O doamnă se ridică cu o bucată de ciolan în decolteu. « Uite ce am găsit! » , râde ea. « Mai aveţi vin? De mult n-am mai băut un vin aşa de bun». « Fii mai atentă », mă avertizează Labreque culegând un ciob de pe jos şi băgându-l repede în gură. Olivier mă ajută să strâng cioburile. « Bine că nu s-a rănit nimeni » Îmi arată din nou trucul cu tava, printre picioarele doamnei care și-a pierdut pe jos spatele gol. Sala de recepţie se învârte şi ea. Era un spate frumos arcuit, păcat, oftează doamna, acum nudă. Covorul a băut şi el vin şi a început să plutească discret pe sub tălpi. Mâinile sunt acum cuminți, au dispărut cu totul, înlocuite de farfurioarele goale care sunt acum aripile. « Nu staţi »,

ne culege de pe jos domnul Labreque, « trebuie să stropim bine seara cu vin ». De data aceasta vom porni direct cu sticlele. Vinul alb în stânga şi cel roşu în dreapta, înfăşurate în şerveţele ca să nu se prelingă nici o picătură dincolo de pahar. « Încă puţin vin? », surâd eu. « Toarnă-mi direct în gură », mă roagă zeci de ochi. « Toarnă-mi direct în buric », mă roagă zeci de toalete fără bretele, cu coapsele decupate. O doamnă şi-a deschis larg sexul. «Să fie alb sau roşu? », o întreb politicos. « Câteva sticle », şopteşte doamna. Şi totuşi mai rămăseseră cioburi pe jos. Un domn şi-a tăiat venele şi Olivier îi toarnă direct în sânge. Larbreque îşi răsuceşte mustaţa. E la un pas de câştigarea contractului. Directoarea firmei de PR s-a înfipt în furculiţa mustaţei lui. Labreque o apucă cu două degete, o mănâncă şi aruncă sâmburele. « Turnaţi, nu vă opriţi! » ţipă el la noi, « turnaţi pe jos! ». Important e acum să golim toate sticlele. Un domn galant şi-a făcut gondolă dintr-un şerveţel şi invită doamnele la o plimbare prin Venezzia. Câteva domane isterice ţipă după colaci de salvare. « De unde am putea da şi noi un telefon la Roşii? Ştiţi, ăia care te duc acasă când nu mai poţi să conduci… Nici nu mai ştiu unde am parcat maşina… ». « Telefoanele sunt pe hol, în dreapta, domnule ». Câteva doamne au intrat în sticle şi mă roagă să le pun dopul, în speranţa că cineva le va găsi vreodată şi le va salva. Vinul creste încet şi acoperă maşinile de marcat de la bar. O cohortă de înnotători se dirijează spre uşa de la ieşire. Misiunea nostră ultimă e să recuperăm paharele care plutesc, goale, în vin. Acum tava se ţine deasupra capului, în mâna stângă, iar cu dreapta se înoată. Deodată, pe un dop de plută, domnul care nu voia vin. Îmi ia de pe tavă un pahar gol. Ce naiba mai vrea, acum, la sfârşit? « Vezi, îmi spune el, paharul ăsta era plin, dar acum e gol ». « E gol pe naiba », îi răspund eu şi îl umplu cu vinul care pluteşte în jur . «E gol pentru cei care n-au ochi să se uite în jur ». « Te înşeli, îmi răspunde el. Un pahar care nu mai trebuie umplut este complet inutil, este trist şi gol. Frumuseţea acestui pahar stă în posibilitatea gestului de umplere. Or aici nu mai e nimic de umplut ». Îmi pune paharul înapoi pe tavă şi priveşte dezolat în jur. Atenţie, spre noi vine chiar mistreţul împănat. « Dacă aţi fi avut o singură sticlă de şampanie ar fi ajuns la toată lumea », spune el ferindu-se cu graţie de mistreţ. «Paharele ar fi rămas mereu pline, mereu în aşteptare. O singură înghiţitură ar fi fost de ajuns. O seară plăcută! ». Îşi pune pălăria pe cap şi înoată fără stropi spre ieşire. Vinul îi şiroieşte din pălărie pe faţă, poate că aşa plânge el. « Hei, aşteptaţi », strig în urma lui. Înot repede spre bar. Olivier, unde mi-e paharul de şampanie? ». În fac semne domnului, care s-a întors pentru o clipă. « Vi-l ofer » , strigă el din uşă, cu un zâmbet impecabil de chelneriţă.

respiro©2000-2002 All rights reserved.